

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 47 2018, nummers 1221 – 1257 dinsdag 11 december 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	7
Handhaving	8
Omgevingsrecht	10
Wabo	10
Natuurbescherming.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.



Ambtenarenrecht.....	14
Bijstand	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	18
Arbeidsomstandighedenwet.....	18
Belastingdienst-Toeslagen.....	18
Onderwijs	19
Wet arbeid vreemdelingen	20
Wet openbaarheid van bestuur	20
Vreemdelingenrecht.....	22
Inreisverbod	22
Asiel.....	23
Medisch advies	24
Richtlijnen en verordeningen	25
Vreemdelingenbewaring	27
Uitzetting.....	28
Procesrecht.....	29

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 1221

MK ABRS, 05-12-2018, 201702492/1/A3

korpschef van politie.

Awb 1:3 lid 1

Wet wapens en munitie 33

Regeling wapens en munitie 11

Circulaire wapens en munitie

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 13

BESLUIT. BESTUURLIJKE WAARSCHUWING. I.c. is er geen aanleiding om tot het oordeel te komen dat de waarschuwing op grond van de Circulaire Wapens en munitie waar het in deze procedure om gaat voor de rechtsbescherming moet worden gelijk gesteld met een besluit. Dit heeft tot gevolg dat voor een beslissing omtrent de intrekking van die waarschuwing hetzelfde geldt en ook die beslissing geen besluit is. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1449](#).

Besluit waarbij het verzoek van [appellant] om intrekking van een waarschuwingsbrief is afgewezen. (...)

Is de waarschuwing een besluit of daarmee gelijk te stellen?

5. Zoals ook volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1449](#), is een waarschuwing in beginsel geen besluit. Dit kan anders zijn als het gaat om een op de wet gebaseerde waarschuwing die een voorwaarde is voor het toepassen van een sanctiebevoegdheid. In deze zaak is de waarschuwing gebaseerd op de Circulaire. Dat is geen wettelijke regeling. De waarschuwing is dus niet op de wet gebaseerd. De situatie in deze zaak is daarom niet vergelijkbaar met de situatie die aan de orde was in genoemde uitspraak van 2 mei 2018. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3484](#)) in navolging van de conclusie van staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 24 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:246](#), zijn op beleidsregels gebaseerde of informele waarschuwingen geen besluiten in de zin van de Awb en kunnen daartegen in zoverre geen rechtsmiddelen worden aangewend.

Over het betoog van [appellant] dat bijzondere omstandigheden ertoe nopen in dit geval de waarschuwing gelijk te stellen met een besluit zodat daartegen rechtsbescherming open staat, overweegt de Afdeling dat in de hiervoor genoemde conclusie is aangegeven dat waarschuwingen in ieder geval in drie situaties voor de rechtsbescherming met een besluit zouden moeten worden gelijkgesteld, zodat zij wel in rechte kunnen worden bestreden, omdat de alternatieve route om een rechterlijk oordeel erover te krijgen onevenredig bezwarend of afwezig is. Geen van de in de conclusie genoemde situaties doet zich hier voor. Ten eerste is ter zitting komen vast te staan dat in de waarschuwing geen concretisering van een wettelijke norm werd gegeven. Ten tweede gaat het hier niet om een uitsluiting van een aanbestedingsprocedure. Ter derde heeft de waarschuwing een geldigheidsduur van twee jaar. Deze geldigheidsduur sluit aan bij het

voorstel van de staatsraad advocaat-generaal voor de maximale termijn dat een waarschuwing zou mogen gelden. Indien binnen die termijn van twee jaar een opvolgend sanctiebesluit wordt genomen dat mede is gebaseerd op de waarschuwing, hetgeen bij [appellant] niet is gebeurd, kunnen ook de inhoud van de waarschuwing en de daaraan ten grondslag liggende feiten in de procedure tegen het sanctiebesluit aan de orde worden gesteld. Over het betoog van [appellant] dat de waarschuwing na de geldigheidstermijn niet uit het dossier wordt verwijderd en dat ook verlopen waarschuwingen in de praktijk worden gebruikt om sanctiebesluiten te onderbouwen, wordt overwogen dat ook in die situatie de onderbouwing van het sanctiebesluit bij de bestuursrechter aan de orde kan worden gesteld en dat daarover dan een oordeel zal moeten worden gegeven. Hierin bestaat geen aanleiding om tot het oordeel te komen dat de waarschuwing waar het in deze procedure om gaat voor de rechtsbescherming moet worden gelijk gesteld met een besluit. Ook bestaat gelet op de mogelijkheid om de waarschuwing en de daaraan ten grondslag liggende feiten en inspecties in de procedure over een opvolgend sanctiebesluit aan de orde te stellen geen aanleiding voor het oordeel dat [appellant] geen effectief rechtsmiddel heeft als bedoeld in artikel 13 van het EVRM. Ook anderszins bestaat er geen aanleiding voor het oordeel dat de bij brief van 18 april 2016 gegeven waarschuwing dient te worden gelijkgesteld met een besluit omdat de alternatieve route om rechtsbescherming te krijgen onevenredig bezwarend zou zijn. Het betoog faalt.

Is de beslissing omtrent intrekking van de waarschuwing een besluit?

Zoals onder 5 is geoordeeld, is de waarschuwing op grond van de Circulaire geen besluit en hoeft die waarschuwing ook uit een oogpunt van rechtsbescherming niet met een besluit gelijk gesteld te worden. Dit heeft tot gevolg dat voor een beslissing omtrent de intrekking van die waarschuwing hetzelfde geldt en ook die beslissing geen besluit is. Daartegen kon derhalve geen bezwaar worden gemaakt. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de korpschef de bezwaren van [appellant] niet-ontvankelijk had moeten verklaren. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:3946](#)

JnB2018, 1222

Rechtbank Limburg, 15-11-2018 (publ. 05-12-2018), AWB/ROE 17/3458

bestuur van TÜV Nederland QA B.V., verweerder.

Awb 1:3 lid 1

Arbeidsomstandighedenregeling (hierna: Aor) bijlage XIIIa 23 lid 7

BESLUIT. BESTUURLIJKE WAARSCHUWING. De door de Afdeling in haar uitspraak van 2 mei 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1449](#)) geformuleerde criteria op grond waarvan een waarschuwing als een besluit wordt aangemerkt, zijn overeenkomstig van toepassing op een voorwaardelijke schorsing van een procescertificaat Asbestverwijdering. I.c. wordt geoordeeld dat de voorwaardelijke schorsing een besluit is.

Besluit waarbij verweerder het procescertificaat Asbestverwijdering (SC-530 Certificaat) van eiseres voorwaardelijk heeft geschorst. (...)



Verweerder heeft de vraag opgeworpen of de voorwaardelijke schorsing als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb moet worden aangemerkt, waartegen bezwaar kan worden gemaakt. (...)

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1449](#), ten aanzien van het rechtskarakter van een waarschuwing, die is gebaseerd op een wettelijk voorschrift, geoordeeld dat een dergelijke waarschuwing in ieder geval een besluit is als de waarschuwing een voorwaarde is voor het toepassen van een sanctiebevoegdheid in bepaalde situaties en dus een essentieel onderdeel is van het sanctieregime. Daarbij is niet van belang of bij het opleggen van de sanctie nog een belangenafweging moet plaatsvinden. Het bestaan van de waarschuwing is immers hoe dan ook een toepassingsvoorwaarde voor de uitoefening van de sanctiebevoegdheid. De waarschuwing heeft binnen het sanctieregime rechtsgevolg omdat hiermee een bevoegdheid wordt ontsloten die er anders niet zou zijn, namelijk de bevoegdheid om bij een volgende overtreding een bestuurlijke sanctie op te leggen die zonder de waarschuwing niet tot de mogelijkheden zou behoren. De waarschuwing zorgt dus in die zin voor een wijziging van de rechtspositie van belanghebbende, dat bij toekomstige vergelijkbare overtredingen een andere sanctie kan worden opgelegd. Hierbij is niet van belang wat de looptijd van een waarschuwing is, aldus de Afdeling in genoemde uitspraak.

Naar het oordeel van de rechtbank zijn de door de Afdeling geformuleerde criteria op grond waarvan een waarschuwing als een besluit wordt aangemerkt, overeenkomstig van toepassing op een voorwaardelijke schorsing van een procescertificaat. Daartoe overweegt de rechtbank het navolgende. De voorwaardelijke schorsing wordt op grond van artikel 23, zevende lid, van Bijlage XIIIe bij de Aor opgelegd bij een 'categorie II afwijking' en is derhalve op de wet gebaseerd. De voorwaardelijke schorsing is verder een voorwaarde voor dan wel kan leiden tot een onvoorwaardelijke schorsing van het procescertificaat waarna de certificaathouder niet meer mag werken op basis van zijn certificaat. Tijdens de voorwaardelijke schorsing mag de certificaathouder wel verder werken op basis van zijn certificaat maar dient hij conform artikel 5, onderdeel c, van Bijlage XIIIa bij het Aor binnen twee weken aan te tonen dat hij adequate corrigerende maatregelen heeft genomen. Wanneer de corrigerende maatregelen niet tijdig worden genomen of de genomen maatregelen door de certificerende instelling als niet adequaat worden beoordeeld, is sprake van een nieuwe afwijking, die leidt tot een nieuwe procedure die tot een onvoorwaardelijke schorsing kan leiden. De voorwaardelijke schorsing is dan ook onderdeel van een sanctieregime. Als binnen de schorsingstermijn geen oorzaakanalyse en corrigerende maatregelen worden ingediend dan wordt de schorsing definitief. De omstandigheid dat, als dat wel tijdig gebeurt, bij het opleggen van een onvoorwaardelijke schorsing nog een belangenafweging moet plaatsvinden, is niet relevant. De voorwaardelijke schorsing heeft binnen het sanctieregime rechtsgevolg omdat hiermee een bevoegdheid wordt ontsloten die er anders niet zou zijn, namelijk de bevoegdheid om bij het niet tijdig nemen van door de certificerende instelling adequaat bevonden corrigerende maatregelen een bestuurlijke sanctie, namelijk een onvoorwaardelijke schorsing, op te leggen die zonder de voorwaardelijke schorsing niet tot de mogelijkheden zou behoren. De voorwaardelijke schorsing zorgt dus in die zin voor

een wijziging van de rechtspositie van belanghebbende, dat bij het niet tijdig nemen van adequate corrigerende maatregelen een andere sanctie kan worden opgelegd. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat de voorwaardelijke schorsing een besluit is. (...)

[ECLI:NL:RBLIM:2018:10641](https://ecli.nl/RBLIM:2018:10641)

JnB2018, 1223

MK CBB, 27-11-2018 (publ. 30-11-2018), 17/1280 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:1 lid 1 aanhef en onder b, 1:3 lid 1

Wet personenvervoer 2000 76, 82, 82 a, 82b

Taxiverordening Amsterdam 2012 (hierna: Taxiverordening) 2.3 lid 1

BESLUIT. BESTUURSORGAAN. Schorsing taxichauffeur voor een week door Taxi Centrale Schiphol (hierna: TCS). TCS is geen bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef e onder b, van de Awb en de bestreden beslissing is daarom geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Ingevolge de Taxiverordening moet een taxichauffeur om werkzaam te kunnen zijn op de Amsterdamse opstapmarkt zijn aangesloten bij een door de gemeente Amsterdam toegelaten taxi organisatie (hierna: TTO). TCS, een privaatrechtelijke rechtspersoon, is zo'n TTO. De invloed van de gemeente op de privaatrechtelijke verhouding tussen een TTO en een daarbij aangesloten taxichauffeur is niet bepalend voor het antwoord op de vraag of een TTO een b- orgaan is. Daarvoor is uitsluitend bepalend of een TTO met openbaar gezag is bekleed en er een wettelijk voorschrift is aan te wijzen waaruit dat volgt. Dat moet een wettelijk voorschrift zijn waarmee aan TCS een publiekrechtelijke bevoegdheid tot het eenzijdig bepalen van de rechtspositie van andere rechtssubjecten is toegekend. Een dergelijk voorschrift is er niet. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 17-09-2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:3379](https://ecli.nl/RVS:2014:3379)).

[ECLI:NL:CBB:2018:634](https://ecli.nl/CBB:2018:634)

JnB2018, 1224

MK Gerechtshof 's-Hertogenbosch, 23-11-2018, 17/00301-GHK e.v.

inspecteur van de Belastingdienst.

Awb 8:29

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

GEHEIMHOUDING. Uit het feit, dat i.c. de gegevens omtrent de identiteit van de tipgever (naam- en persoonsgegevens) zelfs niet aan de geheimhoudingskamer zijn verstrekt en de geheimhoudingskamer niet in staat is gesteld de door de tipgever voor de geheimhouding van zijn identiteit gegeven redenen te toetsen, volgt dat de Staat, en met hem de Inspecteur, de door hem beoogde geheimhouding in de belastingprocedure wenst te bereiken zonder dat de belastingrechter de redenen voor die geheimhouding toetst.



**De Inspecteur heeft geen inzicht geboden in de afweging, die de Staat moet maken, om bewijs voor de wederpartij geheim te houden en al helemaal niet in de afweging om bewijs zelfs voor de geheimhoudingskamer geheim te houden, terwijl deze laatste in de belastingprocedure de rol heeft om ingevolge artikel 8:29 van de Awb te toetsen of de Staat (de Inspecteur) zich op grond van gewichtige redenen terecht op geheimhouding beroept . Aldus wordt bewijs geheim gehouden buiten elke rechterlijke toetsing om, hetgeen in strijd is met het in artikel 6 van het EVRM verankerde recht op gelijke proceskansen (equality of arms) en het daarmee verbonden recht op openbaarmaking van bewijs (right to disclosure of evidence). Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 30 november 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU6382](#).
[ECLI:NL:GHSHE:2018:4846](#)**

JnB2018, 1225

ABRS, 05-12-2018, 201709836/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Awb

REFORMATIO IN PEIUS. Omgevingsvergunning voor verbouwen pand. Het verbod van reformatio in peius is niet van toepassing als een beroep van een derde tot een wijziging ten nadele van de primair belanghebbende leidt.

[ECLI:NL:RVS:2018:3950](#)

JnB2018, 1226

MK ABRS, 05-12-2018, 201705961/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Awb 10:3 lid 2 aanhef en onder c

MANDAAT. Artikel 10:3, tweede lid, aanhef en onder c, van de Awb, waarin wordt bepaald wanneer in ieder geval geen mandaat wordt verleend, heeft betrekking op het vernietigen of onthouden van goedkeuring aan een besluit van een ander bestuursorgaan. Anders dan de onthouding van goedkeuring valt de goedkeuring van een besluit niet onder het bereik van deze bepaling. Nu de aard van de bevoegdheid om te beslissen over de goedkeuring van Inschrijvingsvoorwaarden zich i.c. niet tegen mandaatverlening verzet, mocht het besluit namens de minister in mandaat worden genomen.

[ECLI:NL:RVS:2018:3965](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2018, 1227

MK ABRS, 05-12-2018, 201707696/1/A2

minister van Infrastructuur en Milieu (thans: minister van Infrastructuur en Waterstaat).

Wet ruimtelijke ordening (hierna: de Wro) 6.1, 6.4a lid 1 en 2

NADEELCOMPENSATIE. Afwijzing door minister van verzoek exploitante tankstation om nadeelcompensatie in verband met het koninklijk besluit (hierna: kb) van 26 juni 2013, waarbij aansluiting nr. 41 gelegen aan de A59 is afgesloten. Gemeente is belanghebbende bij de besluitvorming van de minister en kan in hoger beroep worden ontvangen. In dit geval verschilt de positie van de gemeente in wezen niet van de positie van degene die met burgemeester en wethouders een overeenkomst in de zin van artikel 6.4a, eerste lid, Wro heeft gesloten. In artikel 6.4a, tweede lid, van de Wro is bepaald dat diegene belanghebbende is bij een besluit van burgemeester en wethouders op een aanvraag om tegemoetkoming op grond van artikel 6.1 van die wet terzake van de vaststelling van het bestemmingsplan dan wel de verlening van de omgevingsvergunning waarom hij heeft verzocht. Deze regeling is van overeenkomstige toepassing op een aanvraag om nadeelcompensatie voor schade veroorzaakt door het kb van 26 juni 2013. Hiervoor is van belang dat de onttrekking aan het openbare verkeer van een aansluiting op een snelweg een met een oorzaak van planschade te vergelijken infrastructurele maatregel is en dat de aard van de schade overeenkomstig is.

[ECLI:NL:RVS:2018:3938](https://ecli.nl/RVS:2018:3938)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 1228

ABRS, 05-12-2018, 201800999/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Heerde.
rijksinpassingsplan "Hoogwatergeul Veessen-Wapenveld"

HANDHAVING. Dwangsom. Mestzak is geen bouwwerk als bedoeld in artikel 1.21 van de planregels. Artikel 1.21 van het rijksinpassingsplan luidt:

"bouwwerk: elke constructie van enige omvang van hout, steen, metaal of ander materiaal, die hetzij direct hetzij indirect met de grond is verbonden, hetzij direct of indirect steun vindt in of op de grond."

Artikel 3.2, aanhef en onder c, van de planregels is een bouwregel. De mestzak kan dan ook alleen een mestopslagvoorziening in de zin van die bepaling zijn als de mestzak een bouwwerk is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is de Afdeling van oordeel dat de mestzak geen bouwwerk is als bedoeld in artikel 1.21 van de planregels. De mestzak is een platte zak gemaakt van PVC die los op de grond ligt. De mestzak bevat derhalve geen constructief element en is daarmee geen bouwwerk.

[ECLI:NL:RVS:2018:3962](https://ecli.nl/RVS:2018:3962)

JnB2018, 1229

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 09-11-2018 (publ. 04-12-2018), SHE 18/2559

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Mill en Sint Hubert, verweerder.

Grondwet 9 lid 1

Wet openbare manifestaties (Wom) 1 lid 1

HANDHAVING. Last onder bestuursdwang voor ingebruikneming perceel voor het plaatsen van caravans. Geen betoging. De omstandigheden in deze zaak verschillen van de uitspraak voorzieningenrechter rechtbank Rotterdam van 19-10-2018, [ECLI:NL:RBROT:2018:8658](#). In die zaak werd een groenstrook bezet, terwijl de demonstranten niet de bedoeling hadden om daar te gaan wonen, terwijl verzoekers in deze zaak die bedoeling wel hadden.

Het grondrecht op vergadering en betoging betekent niet dat het verbod om zonder omgevingsvergunning gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan te gebruiken ter zijde wordt gesteld. Verwijzing naar uitspraak voorzieningenrechter rechtbank Gelderland van 23-10-2018 [ECLI:NL:RBGEL:2018:4549](#).

De Wom heeft betrekking op manifestaties die plaatsvinden op een openbare plaats. In dit geval maakt de bestemming van het perceel dit niet tot een openbare plaats. Van een openbare plaats krachtens vast gebruik is in dit geval evenmin sprake. Alleen al hierom wordt het gebruik van het terrein als locatie waar, door het plaatsen van caravans, wordt betoogd voor standplaatsen, niet beschermd door artikel 9 van de Grondwet, in combinatie met de Wom.

Wijst het verzoek om voorlopige voorziening af.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:5839](#)

JnB2018, 1230

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 29-11-2018, ROE 18/2550 en ROE 18/2551

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht, verweerder.

Grondwet 9 lid 1

Wet openbare manifestaties (Wom) 1 lid 1, 2

HANDHAVING. Lastgeving om bezetting met voertuigen en kampeermiddelen van terreinen te beëindigen. De twee locaties zijn aan te merken als een openbare plaats als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de Wom. De bezetting is een manifestatie in de zin van de Wom.

De uitoefening van het recht op betoging op de manier zoals verzoekers dat doen wordt door de in de gemeente Maastricht geldende bestemmingsplanvoorschriften onmogelijk gemaakt, waardoor de vrijheid van betoging in haar wezen wordt aangetast.

Nu in de bestreden besluiten in het geheel niet wordt ingegaan op de in artikel 2 van de Wom genoemde belangen, is de voorzieningenrechter van oordeel dat de besluiten een gebrekkige motivering kennen.

Tijdelijke schorsing bestreden besluiten.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:11238](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 1231

MK ABRS, 05-12-2018, 201801062/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Wassenaar.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 1°

WABO. Antenne-installatie. Het college was niet gehouden de gevraagde omgevingsvergunning uit voorzorg te weigeren vanwege het onvoldoende bestaan van inzicht in de gezondheidsrisico's. Het standpunt van de Gezondheidsraad in het rapport "Elektromagnetische velden, jaarbericht 2008" van maart 2009 heeft verweerder in redelijkheid aan het besluit ten grondslag kunnen leggen.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een antenne-installatie, het gebruiken van gronden in strijd met de regels voor de ruimtelijke ordening en het vellen van een houtopstand, [...]

[...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college niet gehouden was de gevraagde omgevingsvergunning uit voorzorg te weigeren vanwege het onvoldoende bestaan van inzicht in de gezondheidsrisico's. De rechtbank heeft daarbij terecht verwezen naar de uitspraken van de Afdeling van 24 augustus 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BR5664](#)) en 21 september 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2518](#)), waarin de Afdeling heeft overwogen dat de Gezondheidsraad in het rapport "Elektromagnetische velden, jaarbericht 2008" van maart 2009 heeft vermeld dat volgens de commissie Elektromagnetische velden er geen aanwijzingen zijn dat blootstelling aan radiofrequente velden in de woonomgeving leidt tot gezondheidsproblemen.

In de uitspraak van de Afdeling van 14 januari 2009 ([ECLI:NL:RVS:2009:BG9796](#)), is voorts een door de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening opgesteld deskundigenbericht genoemd. In dat deskundigenbericht is vermeld dat uit wereldwijde onderzoeken naar de effecten van radiofrequente elektromagnetische velden blijkt dat radiofrequente elektromagnetische velden een nadelig gezondheidseffect kunnen hebben. Bij deze onderzoeken wordt onderscheid gemaakt tussen thermische effecten, te weten opwarming, en effecten door geïnduceerde stroom, te weten stimulering van spieren en zenuwen door elektrische stroompjes. Voor deze effecten zijn blootstellingslimieten opgesteld. Deze blootstellingslimieten zijn vastgesteld door de International Commission on Non-Ionizing Radiation Protection (ICNIRP), een internationale groep van wetenschappers. Nederland hanteert deze limieten op advies van de Raad van de Europese Unie. De ICNIRP toetst met regelmaat of het nodig is de limieten aan te passen.

Over de effecten op de korte termijn wordt in deze onderzoeken geconcludeerd dat deze niveaus in de woon- en leefomgeving zo goed als nooit voorkomen. Over de lange termijn wordt in de onderzoeken geconcludeerd dat er geen aanwijzingen zijn dat

radiofrequente elektromagnetische velden kanker of andere langetermijneffecten kunnen veroorzaken. Wel zijn er volgens dit bericht wetenschappelijke onzekerheden over de eventuele invloed van het gewijzigde blootstellingspatroon door het sterk toegenomen gebruik van met name mobiele telefonie en de daarmee gepaard gaande GSM- en UMTS-basisstations en over de betekenis van de rapportage van, soms ernstige, gezondheidsklachten. In het deskundigenbericht wordt vermeld dat deze onzekerheden voor de rijksoverheid aanleiding zijn geweest om een onderzoeksprogramma te starten en dat de Gezondheidsraad hierover een advies heeft uitgebracht met aanbevelingen voor nader onderzoek en het opzetten van een kennis- en onderzoekscentrum. De overheid heeft volgens dit bericht echter nog geen aanleiding gezien om op grond van het voorzorgbeginsel een lagere grenswaarde vast te stellen voor radiofrequente elektromagnetische velden.

De Afdeling is van oordeel dat het college het voormelde standpunt van de Gezondheidsraad in redelijkheid aan het besluit ten grondslag heeft kunnen leggen. [...]
[ECLI:NL:RVS:2018:3979](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-11-2018 (publ. 04-12-2018), SHE 16/2045 E e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2018:5853](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 15-11-2018 (publ. 04-12-2018), SHE 17/3065 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:5657](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2018, 1232

Voorzieningenrechter rechtbank Midden-Nederland, 29-11-2018, (publ. 30-11-2018), UTR 18/3112

Gedeputeerde Staten van Gelderland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. Gevolgen arrest Hof van Justitie Europese Unie van 07-11-2018 [ECLI:EU:C:2018:882](#). Niet uitgesloten moet worden geacht dat het PAS aanpassing behoeft, gezien dit arrest. Nu onduidelijk is of de nader door verweerder te verstrekken informatie omtrent de onderbouwing van het PAS voldoet aan de eisen die daaraan zijn gesteld, en in aanmerking nemende dat de ABRS op 14 februari 2019 de zaken waarin de prejudiciële vragen door het Hof van Justitie zijn beantwoord, ter zitting zal behandelen, schorst de voorzieningenrechter het bestreden besluit.

[...] verweerder [heeft] aan [derde-partij] vergunning krachtens de Wet natuurbescherming (Wnb) verleend voor het wijzigen van een vleesrundveehouderij [...].

[...] In deze zaak is tussen partijen in geschil of sprake is van een vergunning waarin ontwikkelingsruimte moet worden toegedeeld voor een activiteit die leidt tot een toename van depositie op een hexagoon waarvoor meer dan 60% van de beschikbare

ontwikkelingsruimte is uitgegeven en de vergunde activiteit nog niet of niet volledig is gerealiseerd en of gelet daarop een voorlopige voorziening is aangewezen. Daarbij is mede van belang het antwoord op de vraag of (cumulatie van alle) deposities van minder dan 0,05 mol al dan niet significante gevolgen hebben voor de Natura 2000-gebieden, en om die reden bij de beoordeling moeten worden betrokken.

Het Hof van Justitie [arrest van 07-11-2018, [ECLI:EU:C:2018:882](#)] heeft onder meer geconcludeerd dat de in het PAS opgenomen uitzondering op de vergunningplicht voor activiteiten die een stikstofdepositie veroorzaken die de drempel- of grenswaarde niet overschrijdt, slechts is toegestaan als er geen wetenschappelijke twijfel bestaat dat die activiteiten geen schadelijke gevolgen hebben voor de betrokken Natura 2000-gebieden. Naar de mening van verzoekers voldoet de onderbouwing van het PAS niet aan deze eis. Voor de vraag of, in lijn met de uitspraak van de ABRS van 9 maart 2018, [[ECLI:NL:RVS:2018:795](#)] sprake is van toedeling van ontwikkelingsruimte voor een activiteit die leidt tot een toename van depositie op een hexagoon waarvoor meer dan 60% van de beschikbare ontwikkelingsruimte is uitgegeven, is het eindoordeel van de ABRS op dit punt van wezenlijk belang. Gelet op de kritische kanttekeningen van het Hof van Justitie is naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet uitgesloten dat het PAS op dit punt aanpassing behoeft.

Nu thans onduidelijk is of de nader door verweerder te verstrekken informatie omtrent de onderbouwing van het PAS voldoet aan de eisen die daaraan zijn gesteld, en in aanmerking nemende dat de ABRS op 14 februari 2019 de zaken waarin de prejudiciële vragen door het Hof van Justitie zijn beantwoord, ter zitting zal behandelen, ziet de voorzieningenrechter, alle belangen afwegend, aanleiding om het besluit [...] te schorsen tot zes weken na de uitspraak van de rechtbank in het bodemgeschil (zaak UTR 17/3113).

[ECLI:NL:RBMNE:2018:5823](#)

Zie ook de uitspraken van de Voorzieningenrechter van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBMNE:2018:5825](#), [ECLI:NL:RBMNE:2018:5829](#) en [ECLI:NL:RBMNE:2018:5837](#).

JnB2018, 1233

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 06-12-2018, UTR 18/4060 en 18/4249

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 28

NATUURBESCHERMING. In de eerdere uitspraak van de voorzieningenrechter van 19-11-2018 [[ECLI:NL:RBMNE:2018:5616](#)] is bepaald dat de opdracht van de provincie voor het afschieten van de edelherten in stand blijft.

In onderhavige procedure oordeelt de voorzieningenrechter dat verweerder aan Staatsbosbeheer een vergunning op grond van artikel 2.7 van de Wnb mocht geven voor het afschieten van edelherten in de Oostvaardersplassen.

Verweerder heeft zich mogen baseren op het rapporten die aan de besluitvorming ten grondslag zijn gelegd. Het afschot van de edelherten zal niet

leiden tot significante verstoring van de beschermde vogelsoorten en geen significante effecten hebben op het leefgebied van de aangewezen soorten, gelet op de instandhoudingsdoelstellingen.

De besluitvorming door verweerder geeft een overhaaste indruk. Uit het voorlopig rechtmatigheidsoordeel blijkt echter dat verweerder het bestreden besluit voldoende heeft onderbouwd. De voorzieningenrechter hecht aan het door verweerder genoemde belang, dat situaties als in 2017-2018 met grote wintersterfte door een gebrek aan voedsel en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke onrust, voorkomen moeten worden, een groter gewicht dan aan het belang van verzoeksters.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:5995](https://ecli.nl/RBMNE:2018:5995)

JnB2018, 1234

MK ABRS 05-12-2018, 201801770/1/A3

college van gedeputeerde staten van Limburg.

Wet natuurbescherming 1.3 lid 1, 4.3 lid 1, 4.5, 9.10

NATUURBESCHERMING. De Wnb strekt tot vervanging van onder meer de Boswet waarbij het instrumentarium ter bescherming van houtopstanden uit de Boswet is overgenomen. De bepalingen over herbeplanting strekken tot het behoud van het bosareaal in verband met onder meer het belang van de houtproductie en het belang van de klimatologische, landschappelijke en recreatieve waarden van het bosareaal. Het gaat dus niet alleen om het belang bij de bescherming van de hoeveelheid bomen.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om ontheffing te verlenen van de verplichting om het perceel, [...] te herbeplanten.

[...] De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat het belang van het behoud van bosareaal zwaarder weegt dan het belang van [appellant] om een ontheffing te verkrijgen. [...]

[...] Uit de memorie van toelichting bij de Boswet (Kamerstukken 1958/59, 5308, nr. 3, blz. 5 en 6) volgt dat de bepalingen in de Boswet over herbeplanting strekten tot het behoud van het bosareaal in verband met onder meer het belang van de houtproductie en het belang van de klimatologische, landschappelijke en recreatieve waarden van het bosareaal. Voor zover [appellant] betoogt dat het alleen gaat om het belang bij de bescherming van de hoeveelheid bomen, kan dat betoog derhalve niet worden gevolgd. De Wnb strekt tot vervanging van onder meer de Boswet waarbij het instrumentarium ter bescherming van houtopstanden uit de Boswet is overgenomen. Dat de gevelde houtopstand geen bijzondere natuurwaarden had, zoals het college stelt, laat onverlet dat het college aan voormelde andere belangen bij het behoud van bosareaal een groter gewicht heeft mogen toekennen dan aan het financiële belang van [appellant] bij het verkrijgen van een ontheffing. Dat het aantal gekapte bomen niet meer exact is vast te stellen is, wat daarvan ook zij, niet van belang voor de beoordeling of een ontheffing had moeten worden verleend. [...] Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college de ontheffing van de herplantplicht in redelijkheid heeft

kunnen weigeren. [...]
[ECLI:NL:RVS:2018:3974](https://ecli.nl/RVS:2018:3974)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 1235

MK CRvB, 29-11-2018, 17/8220 AW

staatssecretaris van Financiën.

AMBTENARENRECHT. FUNCTIEWAARDERING. De Raad stelt vast dat de staatssecretaris met betrekking tot het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel in de loop van deze procedure wisselende standpunten heeft ingenomen en deze standpunten niet heeft onderbouwd met - zo nodig geanonimiseerde - nadere besluiten, functiebeschrijvingen en functiewaarderingsrapporten. Hieruit volgt dat de staatssecretaris met het bestreden besluit onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt waarom appellante niet, net als de door haar genoemde collega's in aanmerking komt voor schaal 11. Het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met het motiveringsbeginsel.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3831](https://ecli.nl/CRVB:2018:3831)

JnB2018, 1236

MK CRvB, 22-11-2018 (publ. 05-12-2018), 17/5016 AW

minister van Justitie en Veiligheid.

ARAR 35 aanhef en onder e, 69 lid 1

AMBTENARENRECHT. DIENSTONGEVAL. Het geschil spitst zich toe op de vraag of de minister heeft aangetoond dat hij als werkgever aan de zorgplicht heeft voldaan. Verder is niet in geschil dat de locatie waar de training werd gehouden en de materialen die tijdens de training zijn gebruikt, voldeden aan de daaraan te stellen eisen. De Raad is van oordeel dat in dit geval aan de zorgplicht is voldaan. Er kan dan ook niet worden gesproken van een als onrechtmatige gedraging aan te merken fout van de instructeur.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3848](https://ecli.nl/CRVB:2018:3848)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 1237

CRvB, 27-11-2018, 17/4609 PW, 18/543 PW

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

PW

PARTICIPATIEWET. NIBUD-NORM. Weliswaar kan, anders dan het college heeft betoogd, de Nibud-norm niet worden gezien als een absoluut minimumbedrag dat vereist is voor de betaling van de kosten van levensonderhoud van een gezin als dat van appellante, maar wel vormt deze norm, anders dan appellante heeft betoogd, een algemeen geaccepteerd richtsnoer om te bepalen hoeveel een dergelijk gezin daarvoor nodig heeft. Het betoog van appellante dat zij minder uitgaven heeft gedaan dan het bedrag waarvan het Nibud uitgaat, omdat zij nu eenmaal minder te besteden had is in beginsel plausibel. Uit de bankafschriften in de hier te beoordelen periode volgt echter dat zij maandelijks zo veel minder voor levensonderhoud heeft uitgegeven dan dat bedrag, dat dit die discrepantie niet afdoende verklaart. Het had op de weg van appellante gelegen om haar stelling terzake met objectieve gegevens aannemelijk te maken, wat zij heeft nagelaten.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3749](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 1238

MK CRvB, 10-12-2018, 18/2788 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Nijkerk.

WMO 2015 2.3.5 lid 3

Beleidsregels Nijkerk 1.1, 1.2

WMO 2015. KPMG-RAPPORT. BUREAU HHM; TWENTE-RAPPORT. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat KPMG Plexus en Bureau HHM zijn aan te merken als onafhankelijke partij zonder belang bij de uitkomst van het onderzoek. Evenals de rechtbank is de Raad op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting niet gebleken dat concrete aanleiding bestaat te twifelen aan de onpartijdigheid of representativiteit van de aan het onderzoek deelnemende expertgroep en klankbordgroep. Uit het KPMG-rapport blijkt dat in de urennorm geen tijd is begrepen voor opruimen (behoudens bij een klein aandeel cliënten) en mogelijk ook niet voor afwassen. Gelet hierop heeft het college de aan het KPMG-rapport en Twente-rapport ontleende normering voor licht huishoudelijk werk in het Indicatieprotocol niet enkel verhoogd, maar ziet het Indicatieprotocol bij het licht huishoudelijk werk ook op niet in die rapporten begrepen schoonmaakactiviteiten. De afwijking van de schoonmaakactiviteiten waarvan wordt uitgegaan in de rapporten kan niet als een verwaarloosbare afwijking worden beschouwd. Hierdoor kan de normtijd voor licht huishoudelijk werk dan ook niet berusten op die rapporten. Nu het licht huishoudelijk werk een essentieel onderdeel is van de hulp bij het huishouden, moet worden geconcludeerd dat de normering van het Indicatieprotocol niet berust op onafhankelijk en deugdelijk onderzoek. Uit het voorafgaande volgt dat het beroep tegen het bestreden besluit slaagt en dat het

bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking komt. De rechtbank is tot dezelfde slotsom gekomen en heeft, gelet op de uitspraken van 18 mei 2016 [ECLI:NL:CRVB:2016:1402](#) en [ECLI:NL:CRVB:2016:1403](#), met juistheid zelf in de zaak voorzien door aan te sluiten bij de laatste indicatie onder de Wmo en daarvan uitgaande te bepalen dat betrokkene recht heeft op 6 uur huishoudelijke hulp per week. De aangevallen uitspraak zal met verbetering van gronden worden bevestigd.
[ECLI:NL:CRVB:2018:3835](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 10 december 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3838](#).

De Raad heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 1239

MK CRvB, 06-12-2018, 16/6061 WLZ

CIZ.

Wlz 3.2.1

WET LANGDURIGE ZORG. Het geschil tussen partijen spitst zich toe op de vraag of de beperkingen bij appellante al voor het 18e levensjaar aanwezig waren. De Raad beantwoordt deze vraag ontkennend. Ook de Raad ziet geen aanleiding het op het medisch advies berustende standpunt van CIZ dat een knik in het algemeen functioneren van appellante waarneembaar is sinds het na haar 18e levensjaar ontstaan van de psychiatrische problematiek, onjuist te achten. Uit het medisch advies komt immers naar voren dat appellante aansluitend aan de basisschool onderwijs op een praktijkschool heeft gevolgd en dat zij daarvoor een diploma/certificaten ontving. Ook komt uit het medisch advies het arbeidsverleden van appellante naar voren. Hierop wijst ook de rechtbank. Verder is van belang dat uit de brief van de psychiater van 2 september 2013 blijkt dat de zus van appellante heeft verklaard dat pas sinds een week het gedrag van appellante echt veranderd is. De Raad acht daarom voldoende door CIZ onderbouwd dat bij appellante voor haar 18e levensjaar geen zodanige beperkingen aanwezig waren dat sprake is van de grondslag verstandelijke handicap. Appellante heeft ook in hoger beroep niet aannemelijk gemaakt dat die beperkingen toen wel aanwezig waren. Het overgelegde behandelplan van 8 september 2016 en het verzekeringsgeneeskundige rapport van 9 maart 2015 bieden daarvoor onvoldoende aanknopingspunten.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3893](#)

JnB2018, 1240

MK CRvB, 05-12-2018, 17/4428 WLZ

VGZ Zorgkantoor B.V..

Wlz 3.3.3

Besluit langdurige zorg 3.1.2, 3.6.2

Regeling langdurige zorg (Rlz) 1.1, 5.15

WET LANGDURIGE ZORG. BUDGETGARANTIE. Nu appellant niet onafgebroken woonachtig was in een kleinschalig wooninitiatief voldoet appellant (ook) niet aan artikel 5.15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Rlz en heeft hij geen recht op budgetgarantie.

Raad: In geschil is of het zorgkantoor aan appellant voor het jaar 2016 terecht geen budgetgarantie heeft toegekend als bedoeld in artikel 5.15, eerste lid, van de Rlz. Het geschil spitst zich daarbij enkel toe op de vraag of appellant voldoet aan het in artikel 5.15, eerste lid, aanhef en onder b van de Rlz genoemde vereiste dat de verzekerde vanaf 30 december 2012 onafgebroken woonachtig was in een kleinschalig wooninitiatief. Appellant woonde in de periode 8 september 2015 tot 2 januari 2016 met slechts één ander persoon op het adres [adres 2] en deze locatie ligt verder dan honderd meter van de locatie van de Stichting gelegen aan de [adres 1]. Derhalve woonde appellant in deze periode niet in een kleinschalig wooninitiatief als bedoeld in artikel 5.15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Rlz, gelezen in samenhang met artikel 1.1 van de Rlz en artikel 3.1.4, tweede lid, van het Blz. Dit betekent dat appellant vanaf 30 december 2012 niet onafgebroken woonachtig was in een kleinschalig wooninitiatief. De beroepsgrond van appellant dat het begrip "onafgebroken" zo moet worden uitgelegd dat daarvan ook in zijn situatie sprake is, volgt de Raad niet. Dat het appellant niet duidelijk was dat hij door zijn verhuizing (tijdelijk) niet langer in een kleinschalig wooninitiatief woonachtig was en dat het van meet af aan de bedoeling was om op de nieuwe locatie een kleinschalig wooninitiatief in het leven te roepen, alsmede het overige dat appellant in hoger beroep naar voren heeft gebracht, leidt niet tot een ander oordeel.

Nu appellant vanaf 30 december 2012 niet onafgebroken woonachtig was in een kleinschalig wooninitiatief voldoet appellant (ook) niet aan artikel 5.15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Rlz en heeft hij geen recht op budgetgarantie.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3888](https://www.eclinet.nl/crvb/2018/3888)

JnB2018, 1241

CRvB, 22-11-2018 (publ. 05-12-2018), 16/6102 WLZ-PV

Raad van bestuur van de Svb.

AWBZ

AWBZ. VERPLICHTE VERZEKERING. Tussen partijen is in geschil of de Svb terecht heeft vastgesteld dat appellant gedurende zijn detentie in Frankrijk verplicht verzekerd is gebleven voor de AWBZ. Vastgesteld wordt dat appellant al vanaf 1991 in Nederland woont, hij gedurende zijn detentie van 25 maanden onvrijwillig in Frankrijk heeft verbleven en dat hij na zijn detentie direct is teruggekeerd naar zijn gezin in Nederland. Aan een mogelijke intentie van appellant om na zijn detentie terug te keren naar Marokko, kan geen betekenis worden toegekend. Afgezien van het feit dat appellant deze intentie met geen enkel objectief feit heeft onderbouwd, is de intentie om naar Marokko terug te gaan nooit verwezenlijkt. Niet is gebleken van omstandigheden waarvan kan worden gezegd dat appellant gedurende zijn detentie of een gedeelte daarvan het gewone centrum van zijn belangen niet in Nederland maar in Frankrijk of Marokko had. De uitschrijving uit het GBA is daartoe onvoldoende. Geoordeeld

wordt dat appellant gedurende zijn detentie zijn tijdelijke verblijfplaats in Frankrijk had, maar dat hij woonplaats in Nederland heeft behouden. Dit betekent dat de Nederlandse wetgeving op appellant van toepassing was en hij als ingezetene van Nederland ook gedurende de periode van detentie in Frankrijk verzekerd was voor de AWBZ.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3856](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2018, 1242

MK ABRS 05-12-2018, 201801434/1/A3

de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 7.5 lid 2, lid 3

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Boete. Aan de term 'afstelwerkzaamheden' in artikel 7.5, derde lid, van het Arbobesluit wordt een ruimere betekenis toegekend dan het 'afstellen' in de door [appellante] bedoelde technische zin van het woord. De termen 'afstellen' of 'afstelwerkzaamheden' zijn niet gedefinieerd in het Arbobesluit of de Arbeidsomstandighedenwet, zodat daarom voor de invulling daarvan moet worden gezien wat daaronder op grond van het normaal spraakgebruik wordt verstaan. Ook in het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal wordt 'afstelwerkzaamheden' niet gedefinieerd. 'Afstellen' wordt daarin omschreven als: geheel of juist stellen, goed instellen. 'Omstellen' als: verplaatsen, verwisselen. Het verwisselen of omstellen van de doorn moet gelet hierop als het goed instellen of afstellen van de trompmachine worden aangemerkt. De Afdeling ziet zich voor deze uitleg gesteund door de Nota van Toelichting bij artikel 7.5 van het Arbobesluit.

[ECLI:NL:RVS:2018:3969](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 1243

MK ABRS, 05-12-2018, 201605514/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 7, 18

Besluit uitvoering kinderbijslagwet 10

Wet op het kindgebonden budget (WKb) 2 lid 1, lid 8

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Voor de vraag wie aanspraak kan maken op

kindgebonden budget is voor een situatie zoals de situatie van [appellante] waarbij aan beide ouders een deel van het recht van één van de ouders op de kinderbijslag wordt betaald, in het achtste lid van artikel 2 bepaald dat alleen de ouder wiens recht op kinderbijslag wordt uitbetaald aanspraak kan maken op kindgebonden budget. Op deze wijze wordt voorkomen dat voor één kind twee keer aanspraak op kindgebonden budget kan worden gemaakt. Nu vaststaat dat het recht van [appellante] op kinderbijslag niet wordt uitbetaald, heeft de Belastingdienst/Toeslagen haar aanvraag voor de toekenning van kindgebonden budget terecht afgewezen. Dat in de Wkb niet is voorzien in een regeling op grond waarvan het recht van één van de ouders in gelijke mate aan beide ouders kan worden uitbetaald, zoals mogelijk op grond van de AKW, doet daaraan niet af, nu het daarbij enkel gaat om de feitelijke uitbetaling van de tegemoetkoming en niet om de vraag of recht op kindgebonden budget bestaat.

[ECLI:NL:RVS:2018:3941](https://ecli.nl/RVS:2018:3941)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2018, 1244

MK ABRS, 05-12-2018, 201706215/1/A2

bestuur van de Stichting Scholengroep Primato (hierna: de stichting).

Wet op het Primair Onderwijs (WPO) 40 lid 11, 40c

ONDERWIJS. Schorsings- en verwijderingsbesluit. De stichting heeft zich weliswaar in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat [zoon] van de school verwijderd moest worden, maar het verwijderingsbesluit is in strijd met artikel 40, elfde lid, van de WPO genomen, voor zover daarin als ingangsdatum 5 november 2015 is vermeld, nu de stichting er op die datum niet voor had gezorgd dat [zoon] op een andere school terecht kon.

Uit de memorie van toelichting bij artikel 40c WPO volgt niet dat schorsing van een leerling, vooruitlopend op zijn verwijdering, is uitgesloten. Dat het mogelijk is dat ondanks de schorsing alsnog tot definitieve verwijdering van de leerling wordt overgegaan, wordt door de wetgever ook uitdrukkelijk erkend. Het voorgaande neemt niet weg dat het schorsingsbesluit zelfstandig gemotiveerd moet worden: het mag niet enkel worden genomen om bijvoorbeeld de verwijdering voor te bereiden, maar moet een zelfstandige grondslag en aanleiding hebben. In dit geval is het schorsingsbesluit onevenredig en daarmee disproportioneel.

[ECLI:NL:RVS:2018:3957](https://ecli.nl/RVS:2018:3957)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2018, 1245

MK ABRS, 05-12-2018, 201801895/1/V6

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Beleidsregel boeteoplegging Wav 2016 (Beleidsregel)

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

WET ARBEID VREEMDELINGEN. In dit geval geen marginale, incidentele arbeid als bedoeld in de beleidsregel maar de vreemdeling heeft wel eenmalig voor wederpartij arbeid verricht. Verder gaat het om een zeer gering aantal uren arbeid. Bovendien zijn de werkzaamheden niet beëindigd als gevolg van de controle door de Inspectie SZW. Rechtbank heeft boete terecht met 75% gematigd.

[...] Boete ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Wav.

[...] Volgens de toelichting op de Beleidsregel matigt de staatssecretaris een boete wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav met 50% als het gaat om arbeid van geringe omvang en duur, die onbetaald is verricht en eenmalig heeft plaatsgevonden. Daarbij mogen er geen aanknopingspunten zijn dat meer aan de hand is geweest.

Uit de bij het boeterapport gevoegde urenstaat blijkt dat de vreemdeling voor een duur van 1,25 uur voor [wederpartij] heeft gewerkt. De vreemdeling heeft betaald gekregen voor zijn werkzaamheden. Gelet hierop betoogt de staatssecretaris op zichzelf terecht dat het hier niet gaat om marginale, incidentele arbeid als bedoeld in de Beleidsregel.

Het voorgaande neemt niet weg dat de vreemdeling eenmalig voor [wederpartij] arbeid heeft verricht. Verder gaat het om een zeer gering aantal uren arbeid. Bovendien heeft de Inspectie SZW de overtreding achteraf, aan de hand van administratief onderzoek, geconstateerd en volgt uit de bij het boeterapport gevoegde verklaring van een medewerker van [schoonmaakbedrijf B] dat [schoonmaakbedrijf B] uit eigen beweging heeft besloten de vreemdeling niet meer te laten werken, nadat zij erachter was gekomen dat hiervoor een tewerkstellingsvergunning was vereist. Anders dan in onder meer de zaak die voorlag in de uitspraak van de Afdeling van 30 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:871](#), gaat het hier dus niet om een situatie waarin het aantal gewerkte uren gering is omdat de werkzaamheden zijn beëindigd als gevolg van de controle door de Inspectie SZW.

Gelet op dit samenstel van feiten en omstandigheden heeft de rechtbank de opgelegde boete terecht met 75% gematigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3984](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 1246

MK ABRS, 05-12-2018, 201708141/1/A3

burgemeester van Terschelling, appellanten.

Wet openbaarheid van bestuur 10

Gemeentewet 25 lid 2

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. GEMEENTEWET. In het kader van het verzoek om opheffing van de geheimhouding dient in dit geval niet tevens te worden beoordeeld of de geheimhouding destijds terecht is opgelegd. Dat besluit is in rechte onaantastbaar.

De rechter toetst ten aanzien van zowel de oplegging van geheimhouding als de afwijzing van een verzoek om opheffing van de geheimhouding, of het bestuursorgaan zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat zich een belang als bedoeld in artikel 10 van de Wob voordoet en of het bestuursorgaan in dit geval in redelijkheid op grond van artikel 25 van de Gemeentewet geheimhouding kan opleggen.

Verwijzing naar ABRS 23-11-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:3140](#).

[...] [Afwijzing door de burgemeester van het] verzoek van [appellant sub 1] om openbaarmaking van een verslag van een gesprek [...].

[...] [Verwijzing naar] uitspraak van 23 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3140](#).

[...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat de oplegging van de geheimhouding ten aanzien van het gespreksverslag vaststaat en dat daarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van het verzoek om openbaarmaking van het gespreksverslag op grond van de Wob. Hoewel het verzoek op grond van de Wob tevens moet worden opgevat als een verzoek om opheffing van de geheimhouding, bestaat geen grond voor het oordeel dat in het kader van dat laatste verzoek tevens dient te worden beoordeeld of de geheimhouding destijds terecht is opgelegd. Hiertoe overweegt de Afdeling dat [appellant sub 1] tegen het besluit tot oplegging van geheimhouding geen bezwaar heeft gemaakt. Dat het besluit tot opleggen van geheimhouding niet aan [appellant sub 1] bekend is gemaakt, maakt dat niet anders. Het was aan [appellant sub 1] om binnen twee weken nadat hij van het bestaan van het besluit op de hoogte was geraakt of had kunnen raken, zijn bezwaren kenbaar te maken. Nu hij dat niet heeft gedaan, is dat besluit in rechte onaantastbaar. Derhalve staat thans alleen ter beoordeling of ten tijde van het verzoek om opheffing ervan nog voldoende grond bestond voor de geheimhouding. Hetgeen [appellant sub 1] heeft aangevoerd over de oplegging van de geheimhouding aan het gespreksverslag behoeft daarom geen bespreking. Voor het oordeel dat, zoals [appellant sub 1] heeft betoogd, de rechter een besluit op een bezwaar tegen de oplegging van geheimhouding anders toetst dan een besluit op bezwaar tegen de afwijzing van een verzoek om opheffing van de geheimhouding, in die zin dat in het laatste geval de toets terughoudender is, bestaat geen grond. In beide gevallen toetst de rechter of het bestuursorgaan zich, gelet op de inhoud van het stuk ten aanzien waarvan geheimhouding is opgelegd, terecht op het standpunt heeft gesteld dat zich een belang als bedoeld in artikel 10 van de Wob voordoet en of het bestuursorgaan in dit geval in redelijkheid op grond van artikel 25 van de Gemeentewet geheimhouding kan opleggen.

[...] De rechtbank heeft voorts terecht overwogen dat de burgemeester in redelijkheid het

belang van het voorkomen van onevenredige benadeling van betrokkenen, als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob, zwaarder heeft kunnen laten wegen dan het belang van opheffing van de geheimhouding. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3991](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2018, 1247

MK ABRS, 05-12-2018, 201802759/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 8, 59, 66a

Vb 2000 3.1

INREISVERBOD. Uit het arrest Ouhrami volgt dat het in strijd is met de Terugkeerrichtlijn dat aan een inreisverbod het gevolg wordt verbonden dat het verblijf voorafgaande aan de terugkeer onrechtmatig wordt.

Anders dan voorheen is de Afdeling thans van oordeel dat een tegen de vreemdeling uitgevaardigd inreisverbod er niet aan in de weg staat dat hij belang heeft bij een beroep tegen een besluit over een aanvraag tot verlening, verlenging of intrekking van een verblijfsvergunning zolang hij nog niet van het grondgebied van de lidstaten is vertrokken.

De Afdeling beantwoordt in deze uitspraak de vraag welke gevolgen aan het arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017, Ouhrami, [ECLI:EU:C:2017:590](#), moeten worden verbonden voor het al of niet rechtmatige verblijf van de vreemdeling tegen wie een zwaar inreisverbod is uitgevaardigd als hij een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning indient. Deze uitspraak wordt gedaan, zoals hierboven uit het procesverloop blijkt, in een bewaringszaak, maar de inhoudelijke overwegingen hebben ook gevolgen voor andere vreemdelingenrechtelijke zaken, zoals die over verblijf en opvang. [...]

De vreemdeling betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit het arrest Ouhrami volgt dat het in strijd is met de Terugkeerrichtlijn dat aan een inreisverbod het gevolg wordt verbonden dat het verblijf voorafgaande aan de terugkeer onrechtmatig wordt. Het inreisverbod heeft immers betrekking op de situatie na zijn vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. Anders dan de staatssecretaris in zijn schriftelijke uiteenzetting heeft betoogd, is daarmee niet verenigbaar dat de vreemdeling als gevolg van nationaalrechtelijke bepalingen geen rechtmatig verblijf kan hebben wegens de enkele omstandigheid dat tegen hem een inreisverbod is uitgevaardigd. Artikel 66a, zesde en zevende lid, van de Vw 2000 moet in situaties als die van de vreemdeling dus buiten toepassing worden gelaten. [...] Hieruit volgt ook dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling geen belang heeft bij een beroep tegen een besluit over een aanvraag tot verlening, verlenging of intrekking van een verblijfsvergunning,

zolang een tegen hem uitgevaardigd inreisverbod voortduurt, omdat dit beroep niet tot rechtmatig verblijf kan leiden. Anders dan voorheen door de Afdeling in onder meer de uitspraak van 9 juli 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:298](#), is overwogen, is de Afdeling thans van oordeel dat een tegen de vreemdeling uitgevaardigd inreisverbod er niet aan in de weg staat dat hij belang heeft bij een dergelijk beroep, zolang hij nog niet van het grondgebied van de lidstaten is vertrokken. Gelet op de onder 6.1. weergegeven overwegingen van het Hof staat dat inreisverbod er immers niet aan in de weg dat dit beroep tot rechtmatig verblijf kan leiden.

[ECLI:NL:RVS:2018:3998](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 1248

MK ABRS, 06-12-2018, 201801474/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Vertrekverklaring IOM ziet niet op inreisverbod. Procesbelang vervalt op het moment van ondertekenen van de vertrekverklaring. Het enkel ondertekenen van een aanvraagformulier is onvoldoende.

In de door de vreemdeling ondertekende vertrekverklaring staat verder expliciet vermeld dat procedures tegen het inreisverbod met deze verklaring niet worden ingetrokken. Gelet hierop heeft de vreemdeling procesbelang voor zover het hoger beroep tegen de aangevallen uitspraak betrekking heeft op het tegen hem uitgevaardigde inreisverbod. Het hoger beroep is in zoverre ontvankelijk. [...]

De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak overwogen dat de uitspraak van de Afdeling van 25 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2930](#), ook op de vreemdeling van toepassing is en dat niet van doorslaggevend belang is dat de vreemdeling nog niet daadwerkelijk is vertrokken en het vertrekformulier nog niet heeft ondertekend. De vreemdeling heeft immers door ondertekening van het aanvraagformulier verklaard dat hij op het moment van vertrek zal tekenen voor het beëindigen van openstaande procedures voor het verkrijgen van een verblijfstitel. Dit betekent naar het oordeel van de rechtbank dat de vreemdeling er met de ondertekening, na het instellen van beroep, mee instemt dat zijn vertrek samenhangt met het opgeven van de door hem gestarte verblijfsrechtelijke procedures, daaronder begrepen het inreisverbod.

Uit voornoemde uitspraak van de Afdeling van 25 oktober 2016 volgt dat het procesbelang vervalt op het moment van ondertekenen van de vertrekverklaring. Het enkel ondertekenen van een aanvraagformulier is onvoldoende.

[ECLI:NL:RVS:2018:4014](#)

JnB2018, 1249

Rechtbank Den Haag, 22-11-2018 (publ. 07-12-2018), NL17.4585

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VV 2000 3.37b lid 2

ASIEL. De rechtbank overweegt dat eiser de door hem overgelegde documenten (de verklaringen van Haguruka en de informatie over zijn deelname aan de conferenties in mei en oktober 2017) eerder in de procedure had kunnen overleggen. Dit betekent echter niet dat verweerder er – zonder nader onderzoek – in het geheel aan voorbij kon gaan, temeer nu verweerder voor het nemen van het bestreden besluit over deze informatie beschikte.

Mede op grond van de ter zitting gedane verklaringen van de heer [persoon 1], voorzitter van Haguruka, een organisatie die oppositie voert tegen het huidige regime, valt zonder nader onderzoek niet uit te sluiten dat de activiteiten van eiser in Nederland bekend zijn geraakt bij de Burundese autoriteiten en dat eiser deswege in de negatieve belangstelling van deze autoriteiten is komen te staan. De rechtbank acht in dit verband van belang dat ook verweerder erkent dat de politieke en mensenrechtensituatie in Burundi zeer zorgelijk is te noemen en dat oppositieleden en personen die een significante rol spelen in het maatschappelijke middenveld als risicogroep worden aangemerkt.

De rechtbank komt daarom tot de slotsom dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft verricht in het kader van de beoordeling van eisers activiteiten in Nederland en dat verweerder ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom niet aannemelijk zou zijn geworden dat eiser door deze activiteiten in de negatieve belangstelling van de Burundese autoriteiten is komen te staan.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:13858](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB2018, 1250

MK ABRS, 03-12-2018, 201705310/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

MEDISCH ADVIES. Verder heeft de BMA-arts terecht, onder verwijzing naar de beslissing van het CTG van 8 mei 2012 [[ECLI:NL:TGZCTG:2012:YG2002](#)], gesteld dat de effectiviteit van de behandeling afhankelijk is van tal van factoren - waarvan de ervaren (on)veiligheid er een is - en dat een BMA-arts niet omtrent al die factoren een deugdelijk onderbouwde uitspraak kan doen, reeds omdat de arts omtrent een aantal van die factoren over onvoldoende kennis of deskundigheid beschikt. Dit neemt evenwel niet weg dat het BMA een medisch oordeel diende te geven over de juistheid van de stelling van de behandelaar dat een eventuele confrontatie met de politie al op voorhand maakt dat er getwijfeld moet worden aan de effectiviteit van de behandeling (vergelijk de beslissing van het CTG van 18 september 2012, [ECLI:NL:TGZCTG:2012:YG2335](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:3932](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 1251

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 27-11-2018 (publ. 05-12-2018), NL18.19040

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) Nr. 604/2013 17 lid 1

DUBLINVERORDENING. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat ten aanzien van het risico op detentie en de detentieomstandigheden in Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) heeft onder meer bij uitspraken van 15 juli 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2076](#)) en 7 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2123](#)), geoordeeld dat een vreemdeling die in Bulgarije een asielaanvraag heeft ingediend en daarop een in rechte vaststaand afwijzend besluit heeft gekregen alvorens hij Bulgarije heeft verlaten, of een vreemdeling die een afwijzend besluit heeft gekregen dat in zijn afwezigheid bekend is gemaakt en waartegen geen beroep is ingesteld, na overdracht risico loopt te worden beschouwd als irreguliere migrant en direct naar een detentiecentrum te worden overgebracht. In de gevallen waarover de Afdeling heeft geoordeeld bestond dat risico niet, omdat de vreemdeling zich niet in zo'n situatie bevond. Aan een beoordeling van de gestelde tekortkomingen in het detentieregime in Bulgarije en de beperkte toegang tot de asielprocedure vanuit detentie, is de Afdeling daarom niet toegekomen.

Anders dan aan de orde in de genoemde uitspraken van de Afdeling, hebben de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek van verweerder geaccepteerd op grond van artikel 18, eerste lid, onder d, van de Dublinverordening. Dat betekent dat het asielverzoek van eiser in Bulgarije is afgewezen. Verweerder heeft ter zitting verklaard dat niet wordt betwist dat eiser twee keer een asielverzoek heeft ingediend in Bulgarije en dat aan hem twee negatieve besluiten zijn uitgereikt. Eiser loopt daarom na overdracht het risico te worden beschouwd als irreguliere migrant en te worden gedetineerd.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd dat ten aanzien van het risico op detentie en de detentieomstandigheden in Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. In reactie op de door eiser gestelde tekortkomingen in het detentieregime in Bulgarije, waarbij gewezen is op berichten die gaan over mishandelingen en vernederende behandelingen, overvolle cellen, slechte hygiënische omstandigheden, een gebrek aan adequaat voedsel en de beperkte toegang tot de asielprocedure vanuit detentie, heeft verweerder in het bestreden besluit enkel gesteld dat de bij de zienswijze meegezonden bijlagen niet tot een ander oordeel leiden dan verwoord in het voornemen en dat geen sprake is van concrete aanwijzingen dat Bulgarije zijn internationale verplichtingen niet nakomt. In het voornemen wordt - kort gezegd - ten aanzien van de vrees voor detentie overwogen dat

dit onverlet laat dat Bulgarije voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijk is. Verweerder is daarmee niet, althans onvoldoende gemotiveerd ingegaan op wat eiser stelt en de informatie zoals die uit de door eiser overgelegde rapportages blijkt. Ook de stelling van verweerder ter zitting dat detentie in Bulgarije wellicht vervelender zal zijn dan hier, maar dat eiser geen risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM loopt, volstaat in dit verband niet. Die stelling leidt dan ook niet tot een ander oordeel. De beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14393](https://ecli.nl/RBDHA:2018:14393)

JnB2018, 1252

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 21-11-2018 (publ. 03-12-2018), NL18.19700 (beroep) en NL18.19701 (voorlopige voorziening)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Italië. Decreet. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen.

Verweerder heeft op de zitting toegelicht dat hij nader gaat onderzoeken wat de gevolgen van genoemd decreet zijn voor gezinnen met minderjarige kinderen, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen. Een onderzoek in alle andere gevallen, dus ook in het geval van eiser, wordt op dit moment niet gedaan. Verweerder vindt dat niet nodig. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser terecht betoogd dat het beperken van de toegang tot de SPRAR-opvanglocaties gevolgen kan hebben voor de andere opvangvoorzieningen. Uit de door eiser overgelegde stukken van Vluchtelingenwerk die een overzicht geven van de recente ontwikkelingen in Italië, blijkt dat in de eerste acht maanden van 2018 16.616 personen de humanitaire beschermingsstatus hebben verkregen. Deze personen moeten als gevolg van het decreet elders worden gehuisvest in de CAS, terwijl uit diverse (recente) rapporten blijkt dat die opvangvoorzieningen al behoorlijk onder druk stonden. Naar het oordeel van de rechtbank kan verweerder dan ook niet volstaan met het onderzoeken van de situatie voor gezinnen met minderjarige kinderen maar zullen de bredere gevolgen van het decreet voor de opvangsituatie in Italië moeten worden onderzocht.

Gelet hierop is de rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14205](https://ecli.nl/RBDHA:2018:14205)

JnB2018, 1253

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 28-11-2018 (publ. 03-12-2018), NL18.20769

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Italië. Decreet. Opvolgende asielaanvraag. Decreet ten onrechte niet als novum aangemerkt. Niet duidelijk is wat de gevolgen zijn van het decreet op de opvangvoorzieningen. Beroep gegrond.

Verweerder heeft het decreet ten onrechte niet heeft aangemerkt als novum. Dat het decreet eiser niet raakt omdat hij geen kwetsbaar persoon is en dus, net als voorheen, terecht kan in de normale opvang, acht de rechtbank onvoldoende gemotiveerd. Gelet op de overgelegde informatie is het voor de rechtbank niet duidelijk wat de bredere gevolgen zijn van het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen, die gelet op de overgelegde stukken al behoorlijk onder druk stonden. Ook eisers relaas over zijn recente ervaringen in Italië illustreert dit standpunt. Dat verweerder onder verwijzing naar de uitspraken van de uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:1910](#)] en 10 augustus 2018 [[ECLI:NL:RVS:2016:2278](#)] stelt dat nog steeds kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, vindt de rechtbank daarom ontoereikend gemotiveerd. [ECLI:NL:RBDHA:2018:14124](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 1254

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 05-12-2018, NL18.21908 en NL18.22347

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

Verordening (EU) Nr. 604/2013 24 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Inbewaringstelling op onjuiste grondslag. I.c. moet het ervoor worden gehouden dat eiser zijn asielverzoek niet heeft prijsgegeven en dat de asielaanvraag in Duitsland daarom nog loopt. Daardoor is er een concreet aanknopingspunt voor een Dublinoverdracht.

Op grond van [artikel 24, derde lid, van de Dublinverordening] en de uitspraak van 7 juni 2018 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

[ECLI:NL:RVS:2018:1911](#)) heeft een lidstaat, waar de vreemdeling zonder verblijfstitel verblijft, ondanks een bestaand asielverzoek in een andere lidstaat, de mogelijkheid de vreemdeling in de gelegenheid te stellen een nieuw asielverzoek in te dienen. [...] Niet in geschil is dat eiser een asielverzoek heeft gedaan in Duitsland. Uit het proces-verbaal van gehoor (als bedoeld in artikel 5.2 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb)) blijkt dat verweerder de asielaanvraag in Duitsland naar zich toetrekt op grond van artikel 24, derde lid, van de Dublinverordening: [...]

Uit bovenstaande fragmenten blijkt dat eiser meermaals de gelegenheid is geboden tot het indienen van een nieuw asielverzoek in Nederland. Uit eisers antwoorden volgt dat hij dat niet wil omdat hij al asiel heeft aangevraagd in Duitsland. Hieruit volgt naar het oordeel van de rechtbank onmiskenbaar dat eiser niet begrijpt dat hij door zijn weigering een nieuwe aanvraag in te dienen zijn asielaanvraag prijsgeeft. Er is dan ook geenszins

sprake van een weloverwogen en welbewuste weigering. Daar komt bij dat verweerders (hierboven weergegeven) opmerking suggereert dat eiser zijn asielaanvraag reeds heeft prijsgegeven door zijn enkele vertrek uit Duitsland. Hieruit kan eiser onmogelijk opmaken dat hij zijn verzoek om internationale bescherming nog kan behouden door in Nederland een nieuw asielverzoek te doen. Gelet op het voorgaande moet het ervoor worden gehouden dat eiser zijn asielverzoek niet heeft prijsgegeven en dat de asielaanvraag in Duitsland daarom nog loopt. Daardoor is er een concreet aanknopingspunt voor een Dublinoverdracht. De terugkeerprocedure kon dan ook niet worden toegepast. Eiser kon dus niet worden opgedragen de Europese Unie te verlaten en evenmin kon een inreisverbod tegen hem worden uitgevaardigd. Dit betekent ook dat eiser op een onjuiste grondslag in bewaring is gesteld, wat de maatregel van bewaring van meet af aan onrechtmatig maakt.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14445](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Uitzetting

JnB2018, 1255

Tussenuitspraak Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 27-11-2018 (publ. 03-12-2018), AWB 18/845-T

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

EVRM 3

ARTIKEL 64 VW. Uitstel van vertrek. Gevolgen uitzetting. Arrest C.K. [HvJEU, 16 februari 2017, [ECLI:EU:C:2017:127](#)]. Verweerder heeft onder verwijzing naar een advies van het BMA de aanvraag van eiseres om uitstel van vertrek afgewezen. De rechtbank is van oordeel dat ook bij de vraag of sprake is van een schending van artikel 3 EVRM het arrest C.K. een rol speelt. Het BMA heeft de door eiseres overgelegde medische stukken bij het advies betrokken, maar heeft niet beoordeeld of de gevolgen van de uitzetting op zichzelf kunnen leiden tot een medische noodsituatie (schending van artikel 3 van het EVRM). De rechtbank is gelet op de inhoud van deze medische stukken van oordeel dat zonder nader BMA-advies niet kan worden uitgesloten dat de uitzetting van eiseres vanwege haar ernstige mentale aandoening op zichzelf een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand zal inhouden (het arrest C.K.). De rechtbank stelt verweerder met toepassing van de bestuurlijke lus in de gelegenheid het gebrek te herstellen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:14185](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 1256

MK ABRS, 03-12-2018, 201806393/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 7:14

PROCESRECHT. Als de staatssecretaris niet tijdig heeft beslist op een door twee of meer belanghebbenden ingediend bezwaarschrift, is hij in totaal één dwangsom verschuldigd.

Gelet op artikel 7:14 van de Awb is paragraaf 4.1.3.2 van de Awb van toepassing als de staatssecretaris niet tijdig beslist op een bezwaarschrift. In deze paragraaf is artikel 4:17 opgenomen. Gelet op het zevende lid van deze bepaling is de staatssecretaris in totaal één dwangsom verschuldigd als twee of meer belanghebbenden gezamenlijk een bezwaarschrift hebben ingediend waarop hij niet tijdig beslist (Kamerstukken II 2004/2005, 29 934, nr. 6, blz. 14-16). Die situatie doet zich in dit geval voor omdat de vreemdelingen gezamenlijk één bezwaarschrift hebben ingediend. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2018:3933](https://ecli.nl/RVS:2018:3933)

JnB2018, 1257

MK ABRS, 03-12-2018, 201806573/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:19 lid 1, 6:12 lid 3

Vw 2000 42 lid 1

PROCESRECHT. Gelet op artikel 6:19, eerste lid, van de Awb en het faxbericht van de vreemdelingen van 4 juli 2018, had de rechtbank de door de vreemdelingen ingestelde beroepen moeten aanmerken als beroepen tegen het niet tijdig nemen van een besluit dat ingevolge artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Awb voor de toepassing van de wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep met een besluit wordt gelijkgesteld. Door op 3 juli 2018 het besluit van 14 augustus 2016 in te trekken zonder een nieuw besluit op de aanvraag te nemen, heeft de staatssecretaris niet binnen de in artikel 42, eerste lid, van de Vw 2000 gestelde termijn op de aanvraag van 4 juli 2015 beslist.

Omdat de staatssecretaris ermee bekend was dat, na de intrekking van het besluit van 14 augustus 2016, de situatie zou ontstaan dat op de aanvraag van 4 juli 2015 niet tijdig is beslist, kon, gelet op artikel 6:12, derde lid, van de Awb redelijkerwijs niet van de vreemdelingen worden gevergd dat zij voorafgaand aan het beroep tegen het niet tijdig beslissen de staatssecretaris in gebreke stelden (zie de uitspraak van de Afdeling van 11 januari 2013,

[ECLI:NL:RVS:2013:BY8849](https://ecli.nl/RVS:2013:BY8849)).

[ECLI:NL:RVS:2018:3934](https://ecli.nl/RVS:2018:3934)

[Naar inhoudsopgave](#)